Jezus dostrzega potrzebujących pomocy

Jezus Chrystus — życie i nauka • Mk 2:1–12

Myśl przewodnia

Przyjaciele okazali troskę, a Jezus dostrzegł godność potrzebującego człowieka.

Opowieść i opracowanie dla uczestnika

Jezus nauczał w zatłoczonym domu w Kafarnaum. Przybyli czterej ludzie niosący człowieka z paraliżem.

Wejście było zablokowane tłumem, więc znaleźli dojście od strony dachu. Według opowieści zrobili otwór i opuścili matę do środka.

Jezus dostrzegł ich wiarę. Mówił do człowieka o przebaczeniu, a potem polecił mu wstać. Marek opisuje, że człowiek zaczął chodzić, a świadkowie byli zdumieni.

Czterej ludzie przynieśli do Jezusa człowieka, który nie mógł sam chodzić. Ich troska była ważna. Nie wolno jednak zakładać, że osoba chora jest winna własnej chorobie. Jezus zauważał człowieka i traktował go poważnie. My też możemy dbać o dostępność spotkań i zapraszać do wspólnej zabawy wszystkich.

Żaden człowiek nie traci wartości z powodu choroby lub niepełnosprawności. My możemy okazywać szacunek, pytać o potrzeby i pomagać w bezpieczny sposób.

Cele lekcji

- Porządkuje zdarzenia z Mk 2.
- Nazywa pomoc przyjaciół i działanie Jezusa.
- Wskazuje odpowiedni sposób proszenia dorosłych o pomoc.
- Odpowiada na pytanie kontrolne: Czy choroba człowieka oznacza, że zrobił coś złego?

Przebieg zajęć

Pytanie otwierające — 4 min

Zapytaj: „Kto pomaga nam, gdy źle się czujemy?”.

Opowieść z Biblii — 7 min

Lektura Mk 2:1–12. Uczniowie idą za Jezusem i obserwują, jak spotyka się z potrzebującymi. W Kafarnaum czterech ludzi przynosi do Niego osobę z paraliżem, a opowiadanie łączy uzdrowienie z pytaniem o autorytet przebaczania grzechów.

Kolejność wydarzeń — 6 min

Dzieci układają kolejno: tłum, droga przez dach, spotkanie z Jezusem.

Ćwiczenie z kartą — 9 min

Zróbcie papierowy model domu, bez odtwarzania przenoszenia kogokolwiek.

Wspólny wniosek — 4 min

Zakończ zdaniem o godności chorego człowieka.

Ćwiczenie uzupełniające

Zaznacz, które zachowania pomagają: pytanie o potrzebę, wyśmiewanie, odsunięcie krzesła.

Pytania i propozycje odpowiedzi

Dlaczego przyjaciele nie przeszli drzwiami?

Przeszkadzał tłum.

Co zrobili, żeby dotrzeć do Jezusa?

Dotarli z matą przez dach.

Czy chory zasługuje na szacunek?

Tak, zawsze.

Czy choroba człowieka oznacza, że zrobił coś złego?

Nie. Sama choroba nie świadczy o winie.

Pomoce dydaktyczne

• obrazki trzech scen

• papierowy dach i mata

• Biblia Mk 2

Wskazówki biblijne i wychowawcze

• W Mk 2 Jezus mówi najpierw o odpuszczeniu grzechów, następnie o uzdrowieniu; spór dotyczy Jego autorytetu. J 9:1–3 odrzuca mechaniczne łączenie niepełnosprawności z osobistą winą. Nie przedstawiaj braku uzdrowienia jako braku wiary i nie przeprowadzaj pokazów sugerujących leczenie.

• Odczytaj najwyżej kilka zdań z wybranego fragmentu. Resztę opowiedz własnymi słowami i zakończ prostą czynnością. Unikaj sprawdzianów pamięci oraz trudnych scen.

• Choroba lub niepełnosprawność nie stanowią dowodu osobistej winy.

• Mk 2:1–12 opisuje człowieka sparaliżowanego, którego czterej ludzie wnoszą do domu przez otwór w dachu. Jezus najpierw mówi o odpuszczeniu grzechów, potem o powstaniu i chodzeniu.

• Spór z uczonymi w Piśmie dotyczy autorytetu odpuszczania grzechów (Mk 2:6–10). W opowiadaniu uzdrowienie jest znakiem potwierdzającym misję Jezusa, a nie zwykłą sztuczką.

• Mk 2 nie wskazuje, że paraliż tej osoby był następstwem osobistego grzechu. J 9:1–3 dodatkowo podważa automatyczne przypisywanie chorób winie osoby chorej.

• Relacje o cudach są świadectwami teologicznymi. W starszych grupach rozróżniaj pytania o to, co tekst opowiada, co znaczy dla wierzących i jak historyk bada starożytne świadectwa.

• Nie obiecuj, że odpowiednia modlitwa zawsze spowoduje uzdrowienie. Osoby z niepełnosprawnościami mają pełną godność, a współczesna pomoc medyczna pozostaje odpowiedzialnym działaniem.

• Nie zachęcaj do przenoszenia chorych bez przygotowania i zgody.

• Nie inscenizuj podnoszenia uczniów ani przenoszenia kogokolwiek na macie. Nie sugeruj winy za niepełnosprawność i choroby. Nie zniechęcaj do leczenia; nie wymagaj ujawniania chorób rodzinnych.

• Mk 2:1–12 wiąże uzdrowienie i odpuszczenie grzechów. Nie sugeruj, że cierpienie i niepełnosprawność są karą za osobiste grzechy.

• Uwagi do interpretacji i bezpieczeństwa: W Mk 2 Jezus mówi najpierw o odpuszczeniu grzechów, następnie o uzdrowieniu; spór dotyczy Jego autorytetu. J 9:1–3 odrzuca mechaniczne łączenie niepełnosprawności z osobistą winą. Nie przedstawiaj braku uzdrowienia jako braku wiary i nie przeprowadzaj pokazów sugerujących leczenie.

Kontynuacja w domu

Porozmawiajcie o sposobach włączania wszystkich dzieci do zabawy.